

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9

Escàndol pel 17-A

REVELACIÓ • El cervell de l'atac va ser confident del CNI fins al dia de l'atemptat, sosté 'Público'

SILENCI • Víctimes, govern i partits reclamen saber la veritat, mentre el govern espanyol calla

EUROPA-MÓN

P18,19

Una ajustada votació va convertir la candidata conservadora en la primera dona que dirigeix el braç executiu de la UE ■ EFE

Von der Leyen mana a Europa

La mà dreta de Merkel és escollida nova presidenta de la Comissió

Opinió

Elisenda Paluzie Presidenta de l'ANC

Carta oberta a l'independentista de base

Pous
Ei propietari!
No perdís el temps,
tenim el comprador ideal per al teu immoble.
Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.
TRUCA'NS ARA 93 790 39 45
Valoració GRATUITA
MATARÓ - C/ Pujol 20 - 08301 - finquespous@finquespous.cat

Nacional

P14

El centre d'atenció als MENA, a Collserola

L'equipament és el que s'havia d'obrir a la Zona Franca i serà provisional

Nacional

P9

Buch es desvincula dels locals per l'1-0

El conseller declara com a investigat al TSJC que com a alcalde no els va fer obrir

Nacional

P15

Presó per als quatre acusats de violar una jove a Manresa

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
PREMIÀ DE MAR

Miguel Ángel Méndez

"No es pot fer la revolució abans que la república"

FESMÉS
el bricolatge de casa
reformes · jardí · moble kit
fes-te Client FESMÉS
fesmes.cat
Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Una resposta extraordinària

El Tribunal Suprem, en la seva enèsima vulneració de drets polítics i la seva mil·lèsima cabriola argumental, ha denegat la petició del regidor de Junts per Catalunya, Joaquim Forn, per assistir al darrer ple de l'Ajuntament de Barcelona. Els magistrats de la sala segona han destinat un foli a argumentar la seva decisió, espai més que suficient per tornar a posar de manifest la seva arbitrarietat. Diuen que són conscients "de les restriccions que implica la privació de llibertat", però les consideren "proporcionades" respecte a la necessitat de "preservar els fins del procés penal en un moment en què ja ha finalitzat l'acte del judici oral"; i, per aquest motiu, conclouen que el permís sol·licitat "no revesteix el caràcter d'extraordinari". L'alcalde, Ada Colau, va convocar en ple de forma "extraordinària", sense el caràcter "periòdic i preestablert"; però, segons sembla, la definició de la paraula "extraordinari" que apareix en el reglament orgànic muni-

Davant l'enèsima vulneració de drets polítics per part del Tribunal Suprem estaria bé començar a pensar en respostes més imaginatives

cipal (articles 66 a 68) no és la mateixa que la del diccionari de butxacó del Tribunal Suprem. No només era extraordinària la convocatòria, sinó també el tema que va aprovar-se: la definició del cartipàs municipal. De fet, hi ha pocs temes més "extraordinaris" que aquest, a banda de l'elecció de l'alcalde o alcaldessa o de l'aprovació del pressupost anual. La decisió del Suprem és, doncs, un autèntic despropòsit que no només lesiona els drets d'un representant, sinó la de tots els votants, donat que altera les majories polítiques. Les conseqüències són prou conegudes; però allò que hauria de ser diferent és la nostra reacció. En aquest sentit, es fa difícil pensar que la resposta a aquest nou abús hagi de passar, només, per una queixa oral o escrita; o, fins i tot, per situar un llaç groc a la cadira del regidor absent. Estaria bé que comencéssim a pensar en solucions que, des del màxim consens, ens permetessin respondre, de forma contundent, a una vulneració de drets que, malauradament, ja comença a ser ordinària.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Sud d'Espanya amb calor

Vam dinar a Lepe. Si els dic que aquesta ciutat de Huelva era llavors l'epicentre de tots els acudits que s'explicaven poden calcular de quina època parlo. Encara pagàvem amb pessetes i encara s'explicaven acudits. Un restaurant anunciava "calamares de campo a la romana". Els vam demanar. Els "calamares de campo" eren rodanxes de ceba. L'amo de l'establiment ens mirava deglutir-los amb un somriure. Eren bons. A Roma, on tot s'arrebossa menys els calamars, ja n'havia menjat i n'he continuat menjant. El viatge era pel sud d'Espanya, i va coincidir amb una onada de calor que va ser motiu de notícia a tots els diaris. A Trujillo semblava que el monument equestre a Francisco Pizarro, fill predilecte de la vila i intrús al Perú, s'hagués de fondre com la cera, "cera perduda", d'on havia sortit el motlle del bronze. No hi havia ningú ni a la plaça que conté l'estàtua ni a cap carrer. Fer turisme és segons com una tortura. El turisme és sempre d'intempèrie. Si fa calor s'ha d'aguantar la calor; si fa fred, el fred; si plou, la pluja. Érem els únics passejants de Trujillo.

“La combinació de plaça de toros i calor em va fer comprar rifa

Els seus habitants havien adoptat la precaució de tancar-se a casa. Els bars eren l'única opció. En el pressupost de sortides a zones calentes s'hi ha de comptar el capítol de bars, que és el que el desequilibra.

Sevilla. A la gelateria on vam entrar, la calor que desprenien els motors de les neveres fonia els productes que havien de preservar. Servien una massa viscosa i gotejant recollida dins dels cucuruxos de galeta. Sobre les galetes dels gelats tinc una cosa a dir: menjades soles són com un cartó que no fa gust de res. El sabor s'intensifica amb el gelat. La persona que va ende-

vinar aquest fenomen, aquest "mari-datge", em causa tanta admiració com els cuiners més audaçs i sofisticats.

Uns nens desfilaven en processó religiosa per un carrer amb tarongers. La comitiva havia d'entrar per la porta lateral, molt baixeta, d'una església. El nen que duia la creu no s'adonava que la part superior de la fusta anava a percutir contra la llinda del portal. Un altre nen el va alertar: "El INRI!" La inscripció imposada per Ponç Pilat es va salvar pels pèls.

A prop de la plaça de toros de la Maestranza, on els termòmetres anaven com bojos, un home severament tolit em va oferir un número de la rifa de Nadal. No compro mai rifa però aquell dia, amb el cervell estovat, se'm va disparar la superstició i vaig pensar que la combinació de Sevilla, plaça de toros, senyor tolit i calor havia d'afavorir que em toqués el sorteig que ofereix igualment la imatge més típica i recargolada d'Espanya. Per Nadal vaig comprovar el número. Ni una aproximació. El premi havia anat a parar a Albacete. També hi havíem passat, però ja no feia tanta calor.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x4aonn>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

10-N

Entretinguts com estem a Catalunya amb les discrepàncies entre els socis de govern, podria ser que ens passés per alt el tip de riure aquest que és el govern espanyol. És innegable que en l'executiu català hi ha discrepàncies (ara sobre la data i qui té la facultat de convocar eleccions), però riu-te'n, de la cultura de la coalició que hi ha a Espanya. Mentre que a Catalunya fa anys que, en això de la cultura de coalició, ens hi estem entrenant amb més o menys encert (tampoc és que el govern tripartit acabés gaire bé), el cert és que a Espanya, de cultura de coalició en tenen zero. *Cero patatero*, que dirien ells. L'exemple més clar, tot aquest joc dels despropòsits de la presumpta negociació entre el PSOE i Podem. Com que la cultura democràtica que hi ha a Espanya és la que és, i com que entenen que un pacte de govern és una cessió, una renúncia, una derrota i no sé

“A Espanya, la cultura democràtica és tal que governar en coalició és sinònim de derrota

quantas coses més, les negociacions van com van. Els pactes, a Espanya, són sinònim de derrota; no pas d'unir esforços i de treballar junts. I com que no en saben, d'entendre's (només, és clar, quan és per anar a la contra, com amb el 155), tots actuen com si tinguessin la possessió de la veritat i sense ni intentar posar-se a la pell de l'altre, que és el que toca fer en aquests casos i en qualsevol negociació. És per això que Pedro Sánchez actua com si

tingués majoria absoluta i l'encàrrec personal de salvar la unitat d'Espanya. Des d'aquest punt de vista, és un irresponsable. Perquè qui té la responsabilitat de fer govern és, sobretot, ell. I qui té la responsabilitat de resoldre els conflictes que afecten Espanya (i l'encaix de Catalunya n'és un) és sobretot ell. I no només no els resol, sinó que els fa més grans. En la majoria de governs europeus, perdudes les majories absolutes, ens hem acostumat a veure com al cap de pocs dies s'anuncien governs de coalició. A Espanya, no. A Espanya el que hi ha és un espectacle lamentable, un intent de Sánchez de fer passar l'oposició per l'adreçador (fent xantatge moral a Ciutadans i al PP perquè s'abstinguin "per responsabilitat"), un intent de desprestigiar els qui haurien de ser els seus socis naturals i una amenaça d'anar a noves eleccions el 10-N com si fos el més normal del món. En això, també som diferents.

EDITORIAL

Els fets del 17-A han de ser públics

A mitjan febrer de l'any passat, el PP, el PSOE i Ciutadans van refusar crear una comissió d'investigació sobre els atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils, tot i que ja era públic i havia estat admès pel mateix Estat espanyol que l'imam de Ripoll, a qui la investigació atribueix el lideratge de la cèl·lula islamista, Abdelbaki es-Satty, havia estat confident del Centro Nacional de Inteligencia (CNI). El diari 'Público' està desvelant aquests dies que la relació entre l'imam i el CNI era tan estreta que la intel·ligència espanyola l'hauria tingut a sou fins al mateix atemptat. I no només això, segons les investigacions que ha dut a terme aquest diari, les comunicacions entre Es-Satty i la resta d'intel·ligents de la cèl·lula haurien estat interceptades i, per tant, conegudes pels serveis d'intel·ligència de l'Estat espanyol.

D'aquestes revelacions no se'n deriva pas de manera directa que l'Estat espanyol tingui cap relació amb l'atemptat –que va succeir poc més d'un mes abans del referèndum de l'1-O–, encara que fos per negligència o omissió, però, de nou, s'obre la porta al dubte. I aquesta és la clau en aquest cas: cal més transparència, cal saber-ho tot sobre aquest cas, cal saber quines eren les relacions entre l'imam i els serveis secrets espanyols, perquè només així es podrà saber què va fallar i evitar un altre cas. No es tracta tant de depurar responsabilitats polítiques –les penals ja estan en mans de l'Audiència Nacional– sinó de conèixer tot el que va rodejar aquests brutals atemptats. I l'Estat hauria de ser el primer interessat a evitar que, per sempre més, sobre aquests atemptats de Barcelona i Cambrils, hi planegi el dubte. Cal aclarir tot el que va passar però, sobretot, fer-ho públic.

De reüll

Emma Ansola

Dilemes

Davant el difícil encaix de peces en què s'ha convertit la política catalana, hi ha qui indica que el més complex de solucionar és el que té Junts per Catalunya a casa seva. Ni la investidura de Pedro Sánchez, ni les relacions crispades amb ERC, ni una pròxima campanya electoral els treuen tant la son com l'intent de donar forma i contingut a Junts per Catalunya. Una tasca que s'hauria d'haver començat al juliol i que ara s'ha ajornat fins a la tornada de vacances.

Sobre la taula de treball planen els dubtes i les divergències sobre la pedra filosofal que ha de sustentar aquest nou producte electoral; la gestió de l'1-O. Sense una posició unitària dels independents (afins o no a Puigdemont), els dirigents i afiliats al PDeCAT, els militants de la Crida i, fins i tot, un president de la Generalitat que ha d'assumir un judici per desobediència, el debat sobre què cal fer aquesta legislatura bloqueja l'acció i al final s'està més pendent del contingut de la sentència contra el procés independentista que no pas de clavar la bandera en un escenari continuament sacsejat per la mar de fons que portarà el Tribunal Suprem. I vindran investidures, campanyes electorals, eleccions, resultats i aprovacions de pressupost que tornaran a posar el partit davant del mirall i del risc que, a cada nou episodi, les diferents peces del trencaclosques s'acabin allunyant del punt d'encaix.

Les cares de la notícia

CONSELLER D'INTERIOR

Miquel Buch

Suport del govern

Amb el suport explícit del president Quim Torra i de tot el seu govern, l'actual conseller d'Interior va declarar al TSJC per la seva actuació com a alcalde de Premià de Mar en relació amb el referèndum del 2017. "Han deixat explicar-me", va dir a la sortida. Fins quan ho haurà de fer?

CONGRESSISTA DEMÒCRATA ALS ESTATS UNITS

Ilhan Omar

Alcen la veu

Els insults racistes del president no les fan callar. Al contrari. Ilhan Omar, Ayanna Pressley, Alexandria Ocasio-Cortez i Rashida Tlaib, negres i debutants al Capitoli, han alçat la veu sense cap por i han definit la política de Trump com l'agenda d'un nacionalista blanc.

PRESIDENTA DE LA COMISSIÓ EUROPEA

Ursula von der Leyen

La candidata dels estats

Res fa pensar que l'elecció de la conservadora política alemanya al capdavant de la Comissió Europea pugui representar una millora respecte del paper del seu predecessor. Finalment ha accedit al càrrec la candidata que volien els estats, després de dures negociacions i crítiques dels grups parlamentaris.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Mou fitxa

El president Carles Puigdemont impulsa amb Torra i Sánchez una Crida Nacional per la República per redibuixar el mapa sobiranista.

10
anys

La tempesta que ve

El Tribunal Constitucional només deixarà la closca de l'Estatut. El tribunal anul·larà articles i reinterpretarà la resta del text.

20
anys

Stop racisme

Terrassa tem que 'skins' de fora de la ciutat revifin els atacs xenòfobs. Unes 60 entitats només apleguen 1.000 persones contra el racisme.

Full de ruta

David Marín

Bany de realitat

Als pobles d'interior la gran àgora pública d'estiu són les piscines municipals. És el gran lloc de trobada, absolutament democràtic, on hi caben tots els coscos i totes les converses. És on hi has d'anar si et vols assabentar de les coses del poble. Vulguis o no, te n'assa-bentaràs. En els pobles de Ponent, el gran moment de comunitat de l'any és aquest. Res a veure amb les gelors boiroses de l'hivern, que conviden al recolliment domèstic. L'estiu abrasador i l'aigua que el fa suportable uneixen tant que, per exemple, anar-hi és gairebé l'única cosa en què es posen d'acord les diferents branques de l'independentisme: pessimistes i optimistes, empenyats o condescendents.

No sempre ha estat així. Abans, de piscina en tenien unes quantes cases particulars, i el dret a refrescar-se en plena canícula el tenia qui estava bé amb l'amo de la finca o ho feia veure. Hi va haver una època, parlo dels anys noranta, que vindria a ser, per situar-nos, una mica després del pliocè, en què la gent va dir prou i tots els municipis en volien una. Era ben lògic: els votants són més amables i consentidors si tenen a la seva disposició les capbussades refrescants de la canícula, que no pas si han d'agafar el cotxe per anar a la capital de la comarca a buscar l'aigua salvadora. D'aquella època van sortir els primers profetes de l'austeritat, afirmant que allò era un dispendi exageradíssim i que què caram feia un poblet de dos mil habitants amb una piscina de mides olímpiques per a l'estiu. Segurament, aquells profetes no havien passat un estiu sencer a la Segarra o a l'Urgell. En tot cas, l'interès de la gent va forçar la màquina i se'n van fer fins que es va poder. Qui havia tastat la frescor aquàtica d'estiu, difícilment hi podia renunciar.

L'administració catalana ni cap altra ja no estan per a despeses com aquestes. Qui no hi va ser a temps, haurà d'esperar una nova i incerta època de bonança que vingui en el futur. Aquest va ser el gran bany de realitat de la crisi econòmica. Ara, l'independentisme comença a assumir amb desgrat el bany de realitat que significa, no pas que allò que es volia fer el 2017 no fos possible, que ho era, sinó que els dirigents no volen o no poden tornar-hi. Però vet aquí un altre bany de realitat: per molt que imposin l'austeritat política, qui ha tastat la llibertat una vegada, ja no pot tornar enrere.

Tribuna

Pere Fàbregues i Morlà. Col·lectiu Sant Jordi

Desobediència? A què? A qui?

En un discurs recent el papa Francesc parlant d'obediència als nuncis els deia: "La virtut de l'obediència és inseparable de la llibertat, perquè només en llibertat podem obeir realment." És conegut l'enorme grau de desobediència civil i religiosa de Jesús de Natzaret, que es va declarar obedient, "i obedient fins a la mort", a la llei superior, contra les obediències assenyalades pels homes del moment a favor dels seus interessos i conveniències. Salvant les distàncies i amb l'esperança posada en ensenyaments carregats d'exemples que els segles passats ens han deixat, vistos els darrers casos jurídics fets a l'ombra de la presó preventiva, voldria fer remoure consciències. Aquests fets a mi i a molts ens han remogut les entra-nyes.

ELS ENCAUSATS, AMB TOTA LLIBERTAT, han parlat públicament de les seves idees i no s'han amagat de res. Sempre dins les normes, evidentment interpretables, i el discurs vehement de no-violència explícit. Em ve al magí

l'Evangeli: "Jesús respongué: jo he parlat públicament al món..." "Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?" És massa evident l'enfrontament de Jesús als poders establerts, a les lleis anquilosades. Enfrontament que feia trontollar la còmoda situació de governants, i també de jerarques religiosos, que van preferir dictar sentència de crucifixió, abans d'escoltar i reflexionar si el que deia Jesús era o no era bo. No els convenia i això passava per sobre de tot. Tot i que les benaurances donen com a premi el regne del cel als perseguits pel fet de ser justos, caldria considerar amb consciència la innocència dels encausats i evitar la persecució de les idees.

ELS EXEMPLES DE PERSONES I GRUPS que han fet evolucionar i progressar lleis, que avui són vigents, són molts i de diferents àmbits i creences. Però tristament lleis que en la nostra societat creiem bàsiques, com és el vot femení igualitari que van aconseguir les sufragistes fa 100 anys, a molts països

encara estan inclús pitjor i, a les dones, no se'ls respecten aquests drets. Mahatma Gandhi deia: "Quan una llei és injusta, el que és correcte és desobeir." D'exemples, els que vulguem. El fet és que cal tenir clar a què i a qui cal obeir i fer-ho en consciència cercant el bé comú i, ai!, la veritat. Tornant a l'exemple troncal que ens va donar Jesús de Natzaret, podem veure que l'obediència a les lleis que defensen la persona, la seva llibertat d'esperit i la seva transcendència el va convertir en un exemple clar i compromès amb la humanitat que avui continua sent vàlid, i en canvi la desobediència a les lleis civils i àdhuc religioses del moment el va dur a la creu.

CONVINDRIA QUE LA SOCIETAT es veiés emparada més per la bondat i per la llibertat, també per la presumpció d'innocència, que no pas pels tribunals i la duresa de les lleis que haurien d'estar sempre al servei de les persones i mai per sobre d'elles. El regne del cel pot esperar; les famílies i la societat, no tant.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

"Egos convertits en monstres"

■ A "Egos convertits en monstres", de Lluís Foix, s'hi llegeix: "Es poden reduir els impactes dels conflictes però de cap manera no suprimir-los perquè formen part essencial de la societat oiberta. Així ho afirmava Karl Popper, el filòsof liberal de l'escola de Viena, que va acabar els seus dies a Kenley, un barri del sud de Londres, vidu, sol, envoltat de llibres, fugint de la superficialitat de les societats simples. [...] El periodista i pensador francès Guy Sorman, un liberal clàssic en la tradició d'Alexis de Tocqueville, va entrevistar Popper a la seva casa refugi de Kenley, i va destacar la idea que és convenient distingir sempre i en totes les circumstàncies la veritat de la falsedat. Va recollir a *Los verdaderos pensadores de nuestro tiempo* les impres-

sions de les ments més lúcides dels últims 70 anys que han influït en la història més recent, des de Noam Chomsky fins a Friedrich von Hayek passant per Carl Sagan i Isaiah Berlin. [...] Veient el cara a cara entre Boris Johnson i Jeremy Hunt disputant-se el lideratge del partit conservador i, per tant, el càrrec de pròxim primer ministre britànic, em va sorprendre la facilitat amb què molts polítics han recorregut a la mentida per destrossar l'adversari o per guanyar unes eleccions."

Certament, és de doldre que dos polítics d'un mateix partit puguin abrandar-se —en un debat públic i sense que els caigui la cara de vergonya— en la mútua desqualificació fins al punt d'intoxicar l'opinió de la ciutadania recorrent a les mentides per guanyar les eleccions. Si això ha ocorregut en la pudibunda Anglaterra, ja ens podem

anar preparant al que s'esdevindrà als països de la UE...

JORDI PAUSAS
París

La indecència s'ha instal·lat en la "classe política"

■ Entenc per decència una forma de conducta que impedeix cometre actes delictius, il·lícits o moralment reprovable i comparteixo plenament el missatge que es dedueix de la següent frase: "La decència no és una virtut amb què es neix, sinó el resultat de l'ambient en què es viu". Álvaro de Laiglesia, 1922-1981. A partir d'aquestes premisses, crec que els pactes que s'estan signant arreu de Catalunya, i a la resta de l'Estat, no són delictius ni tampoc il·lícits, però és evident que moralment són reprovable perquè van en contra de la més mínima coherència ideològica i programàtica. En qualsevol cas,

s'ha arribat a un punt en què les ideologies i les declaracions programàtiques s'han convertit en pura teoria, perquè a la pràctica s'imposa la conveniència per damunt de qualsevol altra consideració. I és aquí on rau el problema, perquè com es pot justificar el fet de dir una cosa i després fer el contrari? Una vegada més, i ja en van..., queda demostrada la nul·la consideració i respecte que mereix l'electorat; un electorat del qual només es busca el vot, vot que s'utilitza a conveniència únicament i exclusivament en funció dels interessos partidistes. S'ha de dir, perquè és evident, que aquests interessos normalment es tradueixen en el fet d'aconseguir el màxim de quota de poder i en un repartiment de càrrecs als adeptes, en especial els anomenats de "confiança".

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“Els partits del 155 es van posar d’acord a bloquejar la investigació parlamentària sobre el 17-A”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Tribuna

Montserrat Nebrera. Professora de dret constitucional (UIC)

Després de la batalla

La baralla entre ERC i el món post-convergent (no pretenc ofendre, és senzillament que no m’hi aclaireixo) ha arribat a un punt estèticament insostenible. Sens dubte hi ha contribuït l’estratègia, digna del millor Maquiavel, ideada i/o improvisada pel PSC, que, com a retorn als republicans pel desaire en el moment del nomenament del president del Senat, pacta amb els de Puigdemont una aliança a la Diputació que els donarà el control dels sucosos recursos i, per tant, poder. Això després de l’afer, mútuament recriminat, de les aliances municipals més o menys contra natura segons caiguin menys o més a prop de qui les critica.

AQUESTA BARALLA és contemplada amb estupefacció per aquella part de l’activisme sociopolític independentista que havia cregut que capitanejava el procés pel fet d’haver-lo afavorit, mentre la CUP comença a pensar de manera possibilista (tot arriba i cap partit és immune), en línia amb la gastada (però en absolut menyspreable) idea d’eixamplar la base. L’independentisme sembla haver tornat a les casernes d’hivern per intentar des d’allà rearmar-se i obtenir, des de les institucions, els recursos necessaris per a conteses futures, o bé, perquè com diuen els més crítics, mai van tenir al cap fer cap altra cosa que un “postureig” que els mantingués a prop de la còmoda porpra del príncep i aconseguís per als propis una victòria definitiva en la batalla final de la guerra eterna.

MENTRESTANT, EN EL BÀNDOL UNIONISTA s’ha produït una dinàmica semblant en raó de la necessitat que l’aritmètica (uns números que potser no per casualitat han estat diabòlics) demanava a Ciutadans, el PP i Vox per aconseguir majories de govern. Les diferències programàtiques entre els dos primers són gairebé nul·les, molt més grans en-

tre ells i Vox, tot i que aquestes diferències es donen sols en qüestions socials com ara família, religió i immigració. Però si és cert que Ciutadans es veu més que cap altre dels tres collat per la imatge que aquestes aliances hi projecten, la necessitat que els taronja (i també els blaus) tenen d’assolir el poder els obliga a sobreposar-se al vertigen del que poden perdre demà als seients i poder que poden aconseguir avui i que despullen davant l’opinió pública que en ells, com en la resta, aquest objectiu ha esdevingut òbviament essencial.

PEL QUE FA A CATALUNYA, mancats de lideratges forts justament en moments que ho requereixen, les dues posicions independentista i antiindependentista resten afeblides i mútuament desconcertades. Estan esperant saber què farà el president de la Generalitat quan es conegui la sentència del Tribunal Suprem pel fet del setembre i l’octubre del 2017, perquè per a tothom la data no és indiferent. En el cas del partit de Quim Torra, i malgrat la disputa interna sobre estratègies i tàctiques (i cadires, sempre hi ha cadires en el rerefons) que enfronta les diverses faccions, dues raons hi ha per allargar al màxim la legislatura: les enquestes i

“És necessari omplir un espai que des del centredreta pugui satisfer la necessitat de política pública adreçada al benestar

Artur Mas, potser factors entrelligats, malgrat el que puguin dir els més abrandats entre els crítics al *peixcovisme*. Si l’independentisme rebaixa el to, ni que sigui pel llançament de plats pel cap entre els seus protagonistes, l’unionisme haurà de rebaixar el seu, a risc de ser incomprès per la pròpia parròquia. Això es tradueix en la recuperació del protagonisme, però, als partits moderats. A l’esquerra, aquest paper l’ocupa el PSC. I, a la dreta, ja no el pot ocupar Ciutadans, ni mai ha volgut ocupar-lo el PP. Com que ni l’un ni l’altre estan en disposició d’anar tan enre en les seves posicions maximalistes, és estructuralment necessari omplir un espai, complementari al socialista, que des del centredreta pugui satisfer la necessitat de política pública adreçada al benestar de la gent i el creixement de la cultura política, que no renegui del que fins ara s’ha construït, ni del que, sobre el que ja s’ha fet, es pot aconseguir en el futur.

EN AQUEST ESPAI es poden sentir còmodes persones amb sentiments íntims diversos (cadascú sent la identitat com vol o pot). Sols han de compartir la mateixa ideologia (més lliberal que socialdemòcrata, més conservadora que nihilista, més humanista que comunitarista, més europeïsta que eurosceptica) i un compromís profund per la lleialtat institucional i normativa. A qui manté la bandera de la unilateralitat i creu que no hi ha risc en menystenir el sistema polític i jurídic que ens hem donat al llarg del temps (un sistema que, malgrat els seus defectes, és incomparable amb la inseguretat i el dolor que es viu en la major part del món), això li pot semblar servilisme o conformisme. Però sols cal mirar enre i observar amb quins vîmets s’ha confegit la fórmula màgica d’una convivència majoritàriament estable que no posi en perill la dignitat individual.

De set en set

Manuel Castaño

La mala vida

Potser l’any que ve sortirà algun report estadístic que conclourà que com més va menys delictes hi ha a Catalunya, i que la culpa és dels

mitjans de comunicació que no paren de donar males notícies, però que la delinqüència augmenta sense aturador ho sap tothom i és profecia, perquè s’ha de ser molt curt o polític per no haver-ho vist venir. Estem pagant les conseqüències de les idees equivocades que són el substrat de les males decisions preses des de fa molts anys. Des del Codi Penal fins a la tutela de menors que haurien de ser repatriats a calcs seus pares a l’instant que apareixen. I com que tot pot empitjorar, ara la

Fa falta gent decidida a perseguir els delinqüents

Generalitat projecta aplicar el que en diu mesures penals alternatives, és a dir no tancar a la presó els qui tenen condemnes de fins a tres anys per una sèrie de delictes que inclouen l’anomenada violència de gènere –tant que costa apartar un maltractador de la seva víctima; doncs mira, ara costarà més-. L’important és la rehabilitació, diuen. I un be negre, la presó serveix per castigar, per això hi ha la proporcionalitat de la pena, i per impedir la reincidència; si algun pres vol canviar de vida, que no li’n privin de cap manera, però que no donin la rehabilitació per descomptada. No hi ha solucions policials, diuen. El que no pot fer la policia és erradicar el mal del món, però si tan sols l’Ajuntament de Barcelona es decidís a aplicar l’ordenança de civisme, que tant van reprovar les llumneres de l’opinió publicada, ja hi guanyaríem alguna cosa. Fa falta gent decidida a perseguir els delinqüents; no fer-ho és encoratjar-los.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Article de l'ANC sobre el futur del sobiranisme

Paluzie avisa que l'ANC serà més exigent amb els partits si congelen la independència

Balanz de l'arribada dels MENA a Catalunya

Collserola serà el marc del centre d'acollida immediata que s'havia de fer a la Zona Franca

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Clam per aclarir el 17-A

INVESTIGACIÓ • Govern, partits, alcaldessa i víctimes exigeixen la veritat i l'assumpció de responsabilitats **CNI**. El servei secret espanyol hauria seguit les activitats de la cèl·lula dels atemptats catalans fins al dia de la tragèdia

Xavier Miró
BARCELONA

El govern espanyol ha d'aclarir la relació entre el Centro Nacional de Inteligencia (CNI) i el cervell dels atemptats del 17 d'agost del 2017 a Barcelona i Cambrils, l'imam Abdelbaki Es Satty, i depurar responsabilitats si cal. Ho demanaven ahir el govern, els partits catalans, el Síndic, l'alcaldessa de Barcelona, la presidenta de la Diputació o una associació d'ajuda a víctimes, com a reacció a les informacions del diari *Público* que demostren que els serveis secrets espanyols feia temps que seguien les activitats de la cèl·lula dirigida per l'imam de Ripoll —que era al mateix temps confident del CNI— en desplaçaments dins i fora de l'Estat i que coneixien les seves intencions.

El diari revela l'existència d'una adreça de correu electrònic que un agent secret hauria usat per comunicar-se amb l'imam de Ripoll a través del sistema de

bústia morta en què els correus no deixen rastre perquè no s'envien i només es pot accedir a la informació si es tenen les claus d'entrada. Concretament, mentre la cèl·lula preparava els explosius que van esclatar a Alcanar, el suposat agent que contactava amb Es Satty

El CNI no va esborrar l'imam de confident fins l'endemà del 17-A

hi escriu: "No tens res per escriure'm o és que no pots fer-ho. Avui és dilluns 19 de juny". *Público* també mostra un informe del seguiment que el CNI fa el desembre del 2016 de membres de la cèl·lula, i no només de l'imam. Per exemple, d'un viatge a Friburg (Alemanya) de Mohamed Hichamy per comprar un vehicle de segona mà que finalment no va comprar i va obligar-los a tornar en avió en un vol

que va reservar Younes Abouyaqoub. L'informe també confirma que un trasllat es va fer amb el vehicle usat per a l'atemptat de Cambrils, i diu: "El titular del qual és Mohamed Aalla, però utilitzat amb freqüència per diversos membres de la cèl·lula per als desplaçaments entre Ripoll i Alcanar."

Público revela que el CNI espiava els mòbils dels terroristes i escoltava les seves converses cinc dies abans dels atacs, i conclou que el CNI controlava els desplaçaments i mitjans de transport de la cèl·lula i coneixia els seus plans amb antelació. El diari confirma que la fitxa d'Abdelbaki es Satty no es va esborrar del registre central de fonts del CNI fins l'endemà de la massacre a la Rambla i de l'atemptat de Cambrils que van provocar quinze morts, un centenar de ferits i van acabar amb vuit membres de la cèl·lula morts, la majoria abatuts per agents dels Mossos d'Esquadra —dos havien mort el 16

d'agost en l'explosió al xalet d'Alcanar on manipulaven els explosius, entre ells l'imam Es Satty. El periodista de *Público* Carlos Enrique Bayo, entrevistat ahir a la nit a El Punt Avui TV, apuntava que o bé el CNI coneixia els plans de la cèl·lula i no va ser capaç d'evitar-los, o bé va ser enganyat per Es Satty.

Davant l'evidència del grau de seguiment de la cèl·lula que feia el CNI, el govern català va exigir ahir "explicacions del govern de l'Estat i que s'assumeixin al màxim responsabilitats per respecte a les víctimes i a la ciutadania de Catalunya", en pa-

raules de la consellera portaveu, Meritxell Budó. Tot i que l'executiu català creu que no li correspon valorar si el CNI sabia o no que es podia produir l'atemptat, demana al govern espanyol que sigui "proactiu" en l'aclariment dels fets, que qualifica de "gravíssims". També el Síndic demana explicacions.

ERC i JxCat han sol·licitat una comissió d'investigació al Congrés i les compareixences del president espanyol, dels ministres de Defensa i Interior, i de la responsable del CNI. El líder del PSC, Miquel Iceta, considera que la comissió que investiga els

atemptats al Parlament i la comissió de matèries secretes del Congrés seran suficients per aclarir els fets, mentre que la portaveu de Ciutadans al Congrés, Inés Arrimadas, acusa els independentistes d'usar el cas per debilitar les policies i institucions de l'Estat, però admet que cal conèixer "què va funcionar malament".

L'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, demana al govern espanyol que "arribi fins al final". Robert Manrique, d'una entitat d'atenció a les víctimes, diu que aquestes tenen dret a saber si algú va per metre la tragèdia. ■

L'APUNT

Menors sense opció d'arrelament

Rosa M. Bravo

Els dies posteriors als lamentables fets entorn de l'allotjament a Castelldefels de menors estrangers no acompanyats era freqüent sentir comentaris del tipus "és que des que han arribat han augmentat els delictes". No era pas cert, com van mostrar les dades oficials, però l'estigma ja estava posat. Com ha passat a tants altres llocs. La Generalitat no ha sabut gestionar,

crec, l'acollida d'uns adolescents que han viscut situacions traumàtiques i als quals no s'ha donat cap opció d'arrelament. Sembla una bona notícia que es faci una crida ara als ajuntaments a compartir experiències, ja que molts s'han queixat d'actuacions unilaterals del govern. Falta veure si les administracions són capaces de donar solucions a més llarg termini a aquests nois.

Les frases

“Es gravíssim. Exigim explicacions i que s'assumeixin al màxim les responsabilitats per respecte a les víctimes”

Meritxell Budó
CONSELLERA PORTAVEU DEL GOVERN

“Ens agradaria que se sabés què va funcionar malament, però cal donar suport a les institucions i cossos de seguretat”

Inés Arrimadas
PORTAVEU DE CS AL CONGRÉS

“Tenim comissió d'investigació al Parlament i al Congrés de matèries secretes on tractar la qüestió”

Miquel Iceta
PRESIDENT DEL GRUP PARLAMENTARI PSC-UNITS PER AVANÇAR

“Tenim dret a conèixer els detalls i si hi hagués mala praxi, que s'assumeixin responsabilitats”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“A les víctimes els has d'explicar per què va passar, si algú va permetre que passés”

Robert Manrique
UNITAT D'ATENCIÓ I VALORACIÓ D'AFECTATS PEL TERRORISME

Buch es desvincula dels locals per l'1-O

El conseller declara com a investigat per desobediència al TSJC que com a alcalde de Premià de Mar no va fer obrir centres

Mayte Piulachs
BARCELONA

Acompanyat del president, el vicepresident i altres membres del govern i de polítics fins a la porta del Palau de Justícia, el conseller d'Interior, Miquel Buch, va declarar ahir al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) com a investigat per desobediència i prevaricació per la cessió de locals per l'1-O quan era alcalde de Premià de Mar. En acabar la mitja hora de declaració, el conseller, defensat per la penalista Judit Gené, va assegurar que no va donar ordres per obrir els centres del municipi i que el seu suport al referèndum era "polític".

Buch, amb l'expresidenta de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) Neus Lloveras, ja va declarar com a investigat al setembre per promoure l'1-O entre els alcaldes quan liderava l'Associació Catalana de Municipis (ACM). El jutge instructor Jordi Seguí va arxivar la investigació en assegurar que l'acció de tots dos era política. No obstant això, a petició de la fiscalia, l'alt tribunal català va fer reobrir la causa perquè com a alcalde de Premià de Mar, càrrec que

La frase

“Va ser la societat la que es va mobilitzar per tenir les escoles obertes l'1-O”

Miquel Buch
CONSELLER D'INTERIOR

va deixar quan va ser nomenat conseller, aclarís si havia ordenat que s'obrisin locals municipals per a la votació. D'aquests tres locals, Buch va assegurar al jutge que ignora qui va facilitar les claus, i la seva defensa va aportar un certificat del secretari municipal que prova que estaven a disposició de diver-

El conseller Buch, acompanyat del govern ahir ■ O. DURAN

La fiscalia reitera el grup criminal

La fiscalia ha tornat a demanar a la jutgessa que investigui l'organització de l'1-O que prengui declaració per organització criminal a la trentena de processats, per garantir el seu dret de defensa, si finalment decideix acusar-los d'aquest delictes en un judici. El ministeri públic ha presentat davant de la titular del jutjat d'instrucció número 13 de

Barcelona un nou escrit, després que la magistrada rebutgés la petició en argumentar que els processats no tenien "infraestructura adequada" i un acord "associatiu durador" com requereix el delictes. D'altra banda, dels 5,8 milions de fiança, uns 597.000 euros han estat embargats dels comptes dels 17 acusats, i la resta són donacions.

ses persones. Dels 700 alcaldes que van donar suport a l'1-O i el fiscal general de l'Estat va fer investigar, al final van quedar en mig centenar, i gairebé tots aquests casos estan arxivats a la mateixa fiscalia, ja que admet que no pot demostrar que la cessió fos una ordre dels batlles. ■

Festa major SARRAL 2019
Del 21 al 29 de juliol

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Josep Bou i Manuel Valls, que seuen costat per costat, ahir abans de començar el ple ■ MARTA PÉREZ/EFE

Valls ja sobrevola el govern Colau-Collboni

Jordi Panyella
BARCELONA

No hi ha res gratis. Manuel Valls va aprofitar el ple de cartipàs d'ahir a l'Ajuntament de Barcelona per avisar el govern

que colideren Ada Colau i Jaume Collboni que el seu suport obliga a una política de "rebuig al separatisme", "sense ambigüitats, ni frivolitats". Valls es va vanagloriar que gràcies a ell el govern que neix del

pacte entre comuns i PSC "és millor que el que hi havia fins ara" i va demanar que la seguretat sigui la prioritat.

Els dos regidors del grup de Valls van votar a favor, juntament amb els

comuns, PSC, ERC i PP, de la proposta de nou cartipàs acabada de negociar ahir al matí. L'acord dona la presidència de dues comissions a regidors del govern i dos a ERC. En contra hi va votar Junts per Catalunya.

En el ple no hi va ser Joaquim Forn. Ada Colau ho va "lamentar". Ernest Maragall ho va denunciar i Elsa Artadi va subratllar que "continua la repressió". ■

FESTES DE SANTA MARINA 2019

DEL 18 AL 21 DE JULIOL
Pratdip

DIJOURS 18 juliol	DIVENDRES 19 juliol	DISSABTE 20 juliol	DIUMENGE 21 juliol
<p>19:30h. RÈPIC DE CAMPANES I PASSEJADA DE LA XARANGA amb càntics del poble, per celebrar la festa major.</p> <p>A continuació del repic de campanes de l'Associació Proja de festes a càrrec de la Sra. Carme Balsa Juncosa, Platana d'Art i veïns de Pratdip.</p> <p>Accompagnament del grup de dansa amb la XARANGA SUDUET CALERO.</p> <p>21:00h. SARDINADA POPULAR amb música de l'Orquestra d'una nit amb el MAGLARI.</p>	<p>18:30h. SOBRATGE OFERTA FLORAL I BENEDICCIÓ de la festa de la Festa Major. L'Orquestra Municipal de Pratdip oferirà un conjunt musicalment més variat i amb més ritme de l'habitual.</p> <p>Dinastia de la Música, l'Associació de dansa sardanes de Pratdip i la Sra. Carme Balsa Juncosa.</p> <p>22:00h. CORREFOC PELS CARRERS DEL POBLE amb música de Pratdip i de Sant de Jordi de Pratdip.</p> <p>00:00h. Nit Jove amb el Grup LA TERRASSETA DE PREIXENS i BAND THE COOL amb música de rock i pop.</p>	<p>11:00 a 17:00h. PARC INFANTIL, INFABLES D'AIGUA I SUPERTODOGAN per a tots els nens i nenes de la població municipal i districtes del primer terme.</p> <p>17:30h. II CAGADA DEL RUC AL PRAT. Lloc: Parc de la Font de Sant Joan de Pratdip. Preu: 2,00€ (menors de 12 anys: 1,00€).</p> <p>20:00h. Concert de tanta amb l'Orquestra EUROPA.</p> <p>00:00h. BALL DE NIT AMB L'ORQUESTRA EUROPA amb música de rock i pop.</p> <p>A la Matinada, XARANGA amb càntics del poble amb SUDUET CALERO.</p>	<p>11:30h. BALLADA I AUDICIÓ DE SARDANES a l'Orquestra de Santa Marina a càrrec de la Colla Pratdip de Sant Joan de Pratdip.</p> <p>12:00h. SANTA MESSA A L'ERMITA DE SANTA MARINA. A l'Ermita de Santa Marina, al carrer de Sant Joan de Pratdip, amb la colla de Sant Joan de Pratdip.</p> <p>19:30h. BALLEI ACROBÀTIC FLIP FLAP AMB L'ACTUACIÓ DEL SHIMONAN SAM amb música de rock i pop.</p>

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Secretaria General
Subdirecció General de Projectes i Expropiacions

EDICTE

de 9 de juliol de 2019, pel qual es dona publicitat a la resolució que assenyalava dies per a la redacció d'actes prèvies a l'ocupació de les finques afectades d'expropiació per l'execució del projecte: ML-16048 "Millora local. Millora de nus. Ordenació cruïlla entre les carreteres C-26 i L-903. PK 2+490 de la C-26 i PK 0+000 de la L-903. Tram: l'vars de Noguera", del terme municipal d'Ivars de Noguera.

Atès que s'ha publicat la relació dels béns i els drets afectats per l'execució del projecte: ML-16048 "Millora local. Millora de nus. Ordenació cruïlla entre les carreteres C-26 i L-903. PK 2+490 de la C-26 i PK 0+000 de la L-903. Tram: l'vars de Noguera", al DOGC núm. 7897, de 14 de juny de 2019, i al diari El Punt Avui, de 14 de juny de 2019, d'acord amb el que estableix l'article 17 i següents de la Llei d'Expropiació Forçosa en relació amb l'article 56 del seu reglament i portant implícita la declaració d'urgent ocupació en l'aprovació del projecte, segons el que determina l'article 19 del Decret legislatiu 2/2009, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de Carreteres, el Departament de Territori i Sostenibilitat ha resolt, d'acord amb el que preveu l'article 52, Conseqüència 2, de la Llei esmentada, assenyalar el dia 17 de setembre de 2019 a l'vars de Noguera, per procedir a la redacció de les actes prèvies a l'ocupació dels béns i els drets que s'expropien.

Aquest assenyalament s'ha de notificar als interessats convocats, que són els que consten a la relació exposada al tauler d'anuncis de l'Alcaldia corresponent. També es pot consultar aquest edicte seguint aquest enllaç: <https://tauler.seu.cat/inici.do?idens=1>

Han d'assistir a l'acte els titulars dels béns i els drets afectats, personalment o representats per persona degudament autoritzada, aportant els documents acreditatius de la seva titularitat i l'últim rebut de la contribució que correspon al bé afectat, i poden fer-se acompanyar, a compte seu, de perits i/o notari.

El lloc de reunió són les dependències de l'Ajuntament d'Ivars de Noguera. Tot seguit els assistents es traslladaran, si escau, als terrenys afectats, per tal de redactar les actes.

Barcelona, 9 de juliol de 2019
Alfred Rulló Gómez
Cap del Servei d'Expropiacions

El Parlament vol revisar si s'ha punxat el sistema informàtic

■ Els informes sobre les oficines a l'exterior inclouen correus del vicepresident Costa

Redacció
BARCELONA

La mesa del Parlament va decidir ahir demanar un informe als serveis informàtics sobre la seguretat de les comunicacions després que hagin aparegut correus electrònics del vicepresident primer de la cambra, Josep Costa, en els informes que el Ministeri d'Afers Estrangers va realitzar sobre les delegacions del govern a l'exterior. Fonts parlamentàries van explicar a l'ACN que primer els serveis informàtics del Parlament comprovaran que no hi hagi "fuites" en el sistema i que després s'estudiarà si cal fer una escombrada per detectar una possible intervenció. En els infor-

mes del Ministeri hi ha recollits missatges que Costa va intercanviar amb un funcionari del Parlament escocès des del correu electrònic institucional per concertar una visita a Holyrood que finalment, per qüestions d'agenda, no es va produir. És per això que les citades fonts consideren "evident" que s'ha seguit Costa com a responsable de l'acció exterior tant en el cas escocès com en el d'una visita que va fer a Suïssa.

Medalla d'or
D'altra banda, ahir la mesa també va atorgar la medalla d'or del Parlament al fundador de l'ONG Proactiva Open Arms, Óscar Camps, i a la capitana del vaixell *Sea Watch 3*, Carolina Rackete, a proposta del president del Parlament, Roger Torrent, per la seva lluita a favor dels drets humans posant en risc les pròpies vides. ■

AGRO-CENTER
Munill

www.munill.cat
info@munill.cat

PREUS DE MAJORISTA!

C/ Marconi, 238 - Terrassa - Tel. 93 788 33 75

Gran varietat de pinsos per a mascotes

- Gran varietat en **pet-foods** per a gos, gat, conill...
- **Casetes, menjadores, abeuradors, collars, joguines...**
- **Mixtures i tot tipus de complementos per a ocells i lloros.**
- **Pinso per a gallines, conills, cobais, cavalls, porcs...**
- **Gàbies, incubadores, pastors elèctrics, premses, garbells...**
- **Bales de palla, d'alfals, cereals, ordi, blat...**

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Elisenda Paluzie i Hernández
Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana

Carta a l'independentista de base

Vivim un moment de desconcert a les bases de l'independentisme que fa difícil trobar el camí a seguir i evitar que la frustració i la desunió s'apoderin d'aquells que vam sortir l'1 d'Octubre del 2017 a votar sobre la independència i a defensar tots els vots, tots, tant els del sí com els del no. Malauradament dins l'independentisme es repeteixen cíclicament aquests moments de crisi; recordem per exemple els desacords quan la consulta del 9-N es va convertir en un procés participatiu o quan el desembre del 2015 semblàvem abocats a la repetició d'eleccions al Parlament. Però ara tenim l'agreujant d'una repressió que no cessa i un camí desdibuixat al davant.

L'aprenentatge de l'octubre del 2017 és clar. Quan hem treballat junts societat civil mobilitzada, govern i Parlament és quan més hem avançat en el camí cap a la independència de Catalunya. Què vol dir treballar plegats? Vam tenir un Parlament que avalava a nivell legislatiu el mandat democràtic del poble de Catalunya, un govern que l'executava i una ciutadania mobilitzada com a puntal. Aquests tres elements van permetre la celebració del referèndum. Però la gestió postreferèndum va trencar aquesta relació. No tothom, dins dels partits i fora, veia el referèndum de la mateixa manera. Per a alguns només era un instrument de negociació. I a l'altra banda no hi havia cap voluntat de negociar. Així, s'arriba al 27 d'octubre marcats per les divisions, havent perdut el *momentum* i declarant una independència sense creure-hi i sense intentar fer-la efectiva.

D'aquell octubre en sortim amb una gran victòria col·lectiva (haver fet el referèndum) i amb una derrota (no haver estat capaços d'aplicar-ne els resultats). L'empresonament i l'exili dels nostres dirigents ens ha marcat emocionalment i ha dificultat fer el dol de la derrota. Generacions que no l'havien viscut han hagut d'aprendre a conviure amb la repressió, les que sí que l'havien viscut, l'han retrobada de cop, en un altre context.

I ara que tenim al davant un nou Onze de Setembre, neixen iniciatives diverses que voldrien tornar-nos a portar a aquell moment, i fer allò que no vam fer aleshores: aquell "Maidan" per defensar la declaració d'independència.

Imatge aèria de la manifestació de la Diada de l'any passat ■ ACN

Aquestes propostes oblidem que el control del territori s'ha de demostrar quan hi ha un govern disposat a fer la independència. Es tendeix a confondre unilateralitat i insurrecció. És una trampa que a l'Estat espanyol li va molt bé, i no hi hauríem de caure. És el que ha fet la fiscalia de l'Estat en el judici al Suprem. Intenten igualar el fet d'accedir a

A l'Assemblea, aquest any i escaig, ens ha costat sortir del procés de dol i tornar a traçar un camí

la independència per una via institucional, amb legitimitat democràtica darrere, majories parlamentàries i governs reconeguts, i el concepte de rebel·lió, perquè volen deslegitimar l'accés a la independència per mitjans democràtics i pacífics.

Hem d'analitzar quines fortalteses ens manquen per a poder fer una declaració d'independència i ser capaços de dur-la a la pràctica, amb un govern capaç d'imposar-se com a autoritat en un territori. Però no podem perdre la legitimitat que dona tenir majories parlamentàries i un embrió d'ins-

titucionalitat darrere que es pot transformar en el govern transitori d'una república naixent.

A l'Assemblea al llarg d'aquest any i escaig, també ens ha costat sortir del procés de dol, i tornar a traçar un camí. Però en els darrers mesos hem treballat campanyes que compensen febleses en l'àmbit de la societat civil i ens preparem en l'àmbit econòmic per

La manifestació de la Diada és la manifestació més difícil de totes les que hem fet fins ara

quan torni a plantejar-se políticament la independència. D'una banda, amb la campanya de consum estratègic, afavorim una economia i models d'empresa alternatius que no estan tan subjectes a les pressions polítiques. D'una altra, amb iniciatives com la de les cambres de comerç, traslladem la majoria social i política d'aquest país a institucions que són altaveus poderosos. I enfortint el sindicalisme nacional, ens fem presents en el món del treball. Aquestes accions s'emmarquen dins l'estratègia de la lluita no-violenta, un mètode de

lluita contra formes d'opressió o per fer progressar els drets democràtics, que inclou accions de denúncia, de no-cooperació, de desobediència civil i que té com a objectiu afeblir els pilars de poder de l'adversari. Aquest Onze de Setembre no només ens manifestarem sinó que disposarem d'un gran espai, Eines de País, on es podran fer accions d'apoderament ciutadà.

Pel que fa a l'àmbit institucional, els partits polítics ens repeteixen que no tenim les condicions per a la unilateralitat. Però no ens expliquen quines són aquestes condicions, i què pensen fer per aconseguir-les. Tampoc ens han explicat quines febleses institucionals van fer impossible la independència, i com podríem superar-les. Algunes les hem descobert en el judici. En canvi, amb els pactes de la setmana passada hem comprovat d'una manera molt crua el retorn al partidisme i la disputa pels espais de poder autonòmic i local, arribant a l'extrem de cedir el lideratge d'alguns d'aquests espais al PSC. Contra això vam alçar la veu la setmana passada mobilitzant-nos per primer cop davant dels partits independentistes.

Com a Assemblea, no trencarem però el fil, el petit fil que encara ens uneix amb l'espai dels partits, perquè creiem que tenim la responsabilitat de no incrementar la desunió; alhora, incrementarem el nostre to d'exigència amb ells per tal que prioritzin l'objectiu de la independència i abandonin les lluites partidistes. Hi ha un risc evident, que el pacte a la Diputació de Barcelona exemplifica molt bé, de retorn a l'autonomisme, malgrat que l'electorat ha continuat donant victòries als partits independentistes, elecció rere elecció.

Tenim aquesta doble responsabilitat de mantenir aquesta pressió sense contribuir a la desunió tot mantenint la mobilització als carrers que pot tenir un doble vessant: el vessant unitari i antirepressiu però també el vessant d'exigència, màxima exigència política. Alhora, hem d'evitar caure en el parany que desitgen aquelles forces que treballen pel retorn a l'autonomisme, i per enterrar per anys les esperances de culminar el procés d'autodeterminació. Aquestes forces voldrien una Assemblea marginal i radicalitzada, que ja no fos representativa del sentir de la majoria independentista. En la lluita no-violenta, les accions han de tenir un objectiu polític i cal saber a qui s'interpel·la i què es pretén aconseguir, i quan és el moment de fer-ho. Mai no són reactives, sempre són pensades i propositives, i s'han d'inscriure en un marc creïble que doni sentit a la lluita. Ara el problema més important que tenim davant és el risc de retorn a l'autonomisme, facilitat per la divisió dels partits independentistes. No podem renunciar a les grans manifestacions que marquin l'agenda política i que els interpel·lin. Cal recordar-los que l'objectiu és la independència, i que cal establir una estratègia per aconseguir-lo.

Aquest doble objectiu és compartit per tot l'independentisme i és per això que ens manifestarem aquesta Diada. No és una manifestació més, és la manifestació més difícil de totes les que hem fet fins ara, ens juguem que els partits independentistes compleixin amb el seu compromís vers el país i evitar que l'independentisme quedi adormit per anys. Enguany, us l'heu de fer vostra com mai abans i heu d'alçar la vostra veu perquè es recuperi l'objectiu de la independència, i es treballi amb unitat d'acció per assolir-lo.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
PREMIÀ DE MAR

Miquel Àngel Méndez

Alcalde de Premià de Mar (JxCat)

“No es pot fer la revolució abans que la república”

AMB EL PSC “Treballem per anunciar un acord de govern que ens facilitarà el mandat” **CANVI** “Nosaltres no posem en primer lloc la nostra identitat política, ha arribat un punt en què hem de parlar més i afavorir la reconciliació”

Xavi Aguilar
PREMIÀ DE MAR

Miquel Àngel Méndez va assumir l'alcaldia de Premià de Mar a mig mandat, substituint l'ara conseller d'Interior, Miquel Buch. En les primeres eleccions com a cap de llista, va perdre molt suport popular però va aconseguir una victòria ajustada. Els partits d'esquerra, tot i sumar, no s'han posat d'acord per forçar un canvi de color a l'Ajuntament.

Ho va veure perdut?

Sí que hi va haver molta incertesa i no sabíem si podríem seguir endavant amb l'alcaldia o si hi hauria un acord de quatre grups, tothom menys Ciutadans, que ens faria fora. De fet, el dia de la investidura jo portava dos discursos, un per si era alcalde i un per si no ho era. No obstant, nosaltres sempre hem considerat que, malgrat perdre suport, el resultat va ser prou satisfactori.

A què atribueix la pèrdua de vots?

A factors interns i externs. Vaig guanyar les primàries del partit però l'altre candidat no ho va acceptar, va muntar la seva pròpia candidatura i va dividir el vot. A banda, tot i que fa deu anys que soc al govern, la meua imatge pública era molt poc coneguda i potser no la vam promocionar prou. Finalment, la nostra marca en general no hi ha ajudat gaire: només cal veure els resultats als pobles del vol-

tant i la conurbació de Barcelona. Els canvis de nom constants, les tensions internes dins la formació i la dificultat de tenir clara la ideologia, tampoc no hi han ajudat.

Se li farà llarg el mandat en solitari amb només cinc regidors amb vuit o nou àrees cada un?

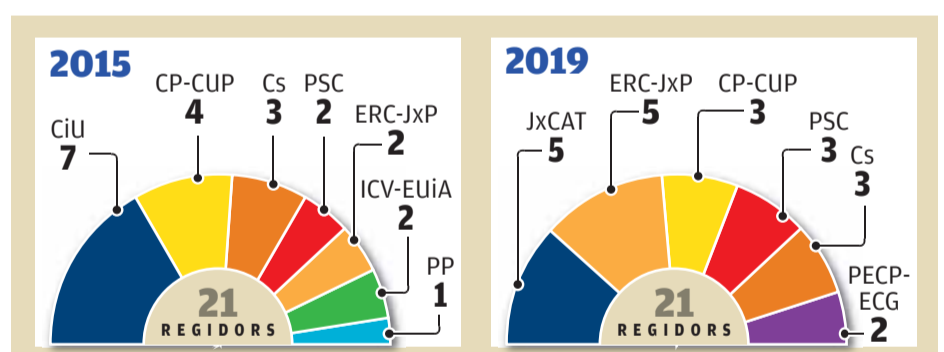
Serà difícil, tindrem més feina. Però encara estem treballant per tenir suport i probablement d'aquí a algunes setmanes podrem anunciar un acord de govern i això ens facilitarà la feina. Si no és així, podem anar treballant i no sé si aquestes coalicions d'esquerres en algun moment es podran entendre i canviar el sentit del govern. Això sempre ho tindrem a sobre.

La seva prioritat era pactar amb el PSC, però amb els retrets i les tensions que hi ha actualment entre l'independentisme per entendre's amb els avaladors del 155, no sé si seria el millor moment per fer-ho.

El 27 de maig vam posar-nos en contacte amb ERC i el PSC, les formacions polítiques amb què podíem tenir acords estables i que no ens havien tancat les portes durant la campanya electoral. Totes dues ens van deixar de banda. ERC no vol entrar si no obté l'alcaldia, però nosaltres hem guanyat les eleccions i creiem que ens la mereixem. Amb el PSC, en canvi, hi ha més predisposició. Nosaltres creiem que el futur del nostre país està en mans d'aquells que facin servir la paraula *reconciliació*. A Premià de Mar vo-

JUANMA RAMOS

lem seure amb tothom que vulgui treballar pel poble i intentarem reconciliar les faccions, els grups que no es poden posar d'acord, i crec que a tot el país aquells que utilitzin aquesta paraula seran els que més rèdit polític podran tenir en el futur, perquè hi ha molta gent que està desitjant que s'acabin els dos bàndols i que hi hagi aquesta reconciliació.

Ara dubto si estic entrevistant l'alcalde de JxCat o el candidat de Ciutadans.

Durant la campanya electoral hem parlat amb molta gent del poble i hem detectat aquesta necessitat de reconciliació. Nosaltres no hem posat en primer lloc la nostra identitat política. A Junts per Premià de Mar hi ha una amalgama de persones de totes les ideologies i caràcters. Evitem radicalitats i tenim persones que confien en el sobiranisme i altres que no tant. Nosaltres creiem que hem arribat a un punt en què hem de parlar més entre tots.

Creu que s'entendria que pactés amb una formació que ha avalat el 155? I que es permetria des de la direcció del partit?

Nosaltres tenim autonomia per arribar a qualsevol acord que permeti la governabilitat. En tot cas, aquí la CUP va promoure abans de les eleccions la Taula per la República, on amb ERC es volien comprometre a no pactar amb els partits del 155 i promoure governs favorables a la república. Després de les eleccions, però, com que no van sumar, van girar full i van anar a buscar el PSC del 155. Després d'això, ens sentim alliberats per negociar i parlar amb qualsevol. Nosaltres no hem iniciat les hostilitats. I si les altes esferes no ho veuen, ho hauran d'analitzar millor.

Hi ha forces independentistes que no s'entenen, forces d'esquerres que no s'entenen... Per què és tan complicada, la política?

Un home de números, amb ritme i amb cor blaugrana

Nascut a Barcelona fa 59 anys, Miquel Àngel Méndez ja en fa deu que és al govern de Premià de Mar. Bona part de les seves responsabilitats tenien a veure amb l'economia del municipi, aspecte on es movia amb desimboltura, atès que després de diplomar-se en empresarials va exercir durant dècades com a director d'oficina a la principal entitat financera del país. Actualment està prejubilat. Méndez va esdevenir alcalde el 2017 per la renúncia de Miquel Buch i ara ha obtingut el suport dels premianencs després d'una etapa convulsa al seu partit. Podrà mantenir un dels hàbits que feia periòdicament: recórrer la població en bicicleta i prendre notes o fotografies dels aspectes que calia millorar. En l'aspecte professional es considera rigorós, persistent i autoexigent i li agrada dedicar el temps lliure a aficions com el ball i seguir el Barça. De fet, Méndez va presidir la penya blaugrana de Premià.

passeig Marítim i dels passos inferiors, es va avançar molt. Ara cal regenerar totes les platges. El ministeri té un programa que ens agradaria que desenvolupés com més aviat millor. Les millores en habitatge que ja hem comentat i en mobilitat, traient els cotxes del carrer i fent aparcament soterrani o a les rodalies, són altres assignatures pendents. I també donar vida a la població, per tal que els premianencs no hagin de marxar per comprar o divertir-se.

S'han complert 50 anys del peatge a l'autopista del Maresme i la plataforma Preservem Maresme, que en reclama el rescat, ha lamentat que no ha rebut el suport dels ajuntaments per fer alguna acció reivindicativa. És així? No els interessa que el treguin i pacificar l'N-II?

És clar que ens interessa, tot el que siguin beneficis per als nostres veïns ens interessa molt. Els premianencs utilitzem molt l'autopista i beneficiar-se de la gratuïtat seria molt important. A més, això implicaria que podríem treballar per convertir l'actual N-II en un bulevard. A Mataró ja ho han començat a fer i nosaltres també volem pacificar la carretera. El legítim conseller de Territori, Josep Rull, es va comprometre que el 2021 s'acabaria el peatge i, per tant, s'ha de treballar en aquesta línia. Ni a mi ni als meus regidors se'ns ha adreçat ningú de Preservem Maresme reclamant suport, però tot el que es faci serà positiu.

Es parla que es podria allargar la concessió del peatge per una ampliació de la via fins a Lloret. En sap res?

No directament, però en tot cas no entendria que es fes. Si del que es tracta és de finançar l'allargament de l'autopista i ho ha de fer la iniciativa privada perquè els fons públics no són suficients, trobo que els afectats haurien de ser els beneficiats. Nosaltres ja hem patit durant cinquanta anys el peatge i quan es va ampliar fins a Tordera ja es va allargar la concessió.

El municipalisme pot ajudar en el procés que hem iniciat cap a la república?

Crec que sí, però abans ens hem d'entendre els partits que la desitgem. No entenc que hi hagi persones amb una visió decidida de sobiranisme que demanin unitat i no prediquin amb l'exemple. Hem d'intentar que aquesta unitat en algun moment sigui efectiva. Si es vol un país propi, el primer que hem de posar al davant és això. No es pot fer la revolució abans que la república. Si arribem algun dia a la nostra república, llavors ja exposarem les ideologies i seguirem endavant. Veig difícil la unitat, però l'hem de tenir entre els que volem un país amb autogovern i amb les persones que no pensen igual, perquè viure en bàndols dividits i enfrontats no és la millor manera. En tot cas, nosaltres no hem obert les hostilitats. Quan Mas i Junqueras van fer Junts pel Sí es va acordar que es donaria suport a les llistes més votades, però després de les municipals del 2015 ens van fer fora de Montgat i Vilassar tot i guanyar. Nosaltres no som els responsables d'aquesta manca d'unitat, al contrari. Som els que més esforços hem fet. ■

Tenim autonomia per fer qualsevol acord que permeti la governabilitat. En tot cas, no hem començat les hostilitats

Perquè en algunes esferes es valora més la cadira o el posicionament que no pas la ideologia o la defensa d'un pensament concret. L'única persona que en aquest país ha defensat i aconseguit la unitat ha estat Artur Mas, que va fer Junts pel Sí, va guanyar les eleccions amb diferència i va ajuntar totes les forces sobiranistes menys la CUP i després el van enviar a la paperera de la història. Crec que a la nostra formació no se li pot retreure que no hagi fet esforços en favor de la unitat sobiranista. En tot cas, les altres forces són les que haurien de donar explicacions.

Durant la campanya electoral es vantava del canvi d'imatge que ha fet Premià des del desembre del 2017, quan va assumir l'alcaldia. Què podem esperar dels pròxims quatre anys?

Nosaltres ens vam presentar a les eleccions amb 150 compromisos que volem desenvolupar ara. Mantenir la millora de la imatge de la població, amb més nete-

Nosaltres no som els responsables de la desunió del sobiranisme. Al contrari, som els que més esforços hem fet

dat i millors jardins, carrers i asfalts. Després volem desenvolupar les quatre grans pastilles urbanístiques encara edificables i aconseguir el màxim benefici per a la població, sigui en forma d'habitatge social, d'aparcaments, d'espais verds, d'equipaments... Volem fer un poble amable, on tothom tingui coses a fer i pugui treballar, i potenciant el comerç, que és la nostra principal indústria.

Quines mesures pot prendre l'Ajuntament per facilitar l'accés a l'habitatge? Hi ha marge per prendre alguna mesura, tenint en compte les limitacions que tenen?

Sí que n'hi ha, però ha de passar per l'oferta més que no pas per la demanda. Altres grups volen que recuperem els pisos buits i invertir en això, però només podem actuar contra els pisos dels grans tenidors, no dels particulars. A més, si l'Ajuntament es dedica a comprar pisos l'únic que farà és inflar els preus. Per

Si l'autopista del Maresme s'allarga, els afectats han de ser els beneficiats. Aquí ja hem patit el peatge durant cinquanta anys

tant, el que cal és construir més. Si recuperem l'oferta social aconseguirem reduir el preu del lloguer. També hem de fer línies de subvenció als propietaris per evitar que tinguin els pisos buits. Són mesures lentes que si no venen acompanyades de legislació estatal no seran fàcils d'aconseguir.

Premià es pot acabar convertint en ciutat dormitori?

Això és inevitable i ja ho hem vist a Londres o París, on el radi d'acció és de desenes de quilòmetres. Al baix Maresme estem en la mateixa línia. Ara, això no té per què anar en contra del teixit associatiu, al contrari.

Quins són els principals reptes de la població a llarg termini?

Passen per la costa. Hem de recuperar la mirada al mar. Hem d'aprofitar la riquesa del litoral. L'any passat, amb la construcció del nou port, l'arranjament del